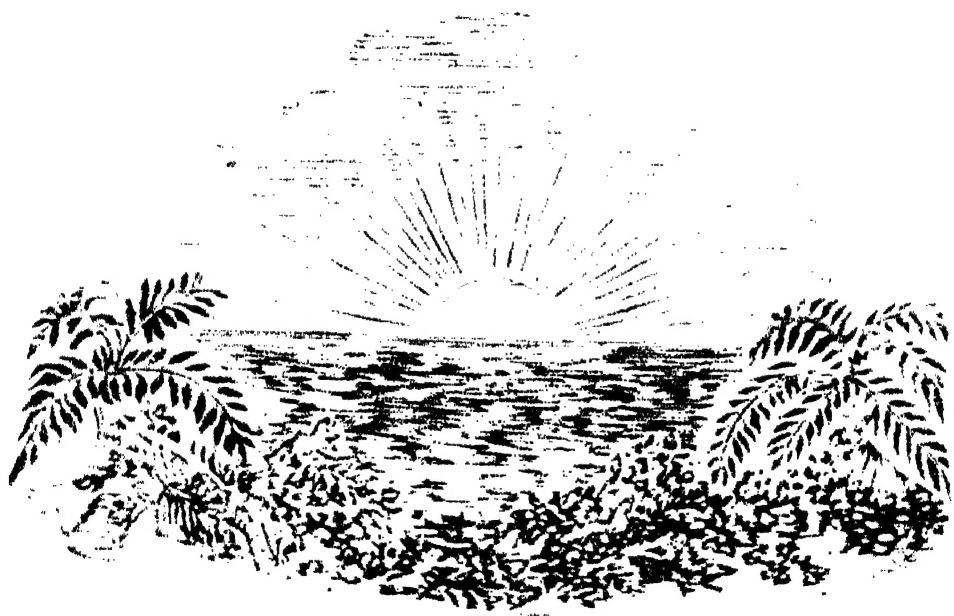


“રનું દાસ્તાન”

યાને

દ્વાર અહુરમઝદના ૧૦૧ નામોની તપસીસ.



આવૃત્તિ ૨ ૯—૧૦૦૦.

ક્રો- “હરમીસ.”

ગુજરાત વિદ્યાપીઠ ગ્રંથાલય
ગુજરાતી ગ્રંથોના સંગ્રહ

આ પુસ્તક ધી જમશેદજી નશરવાનજી પીતીત પારસી ઓરકનેજ
કંપટન પ્રિંટીંગ વર્ક્સ, નંબર ૧૪૧, લાલમાગ, પરેલ,
મુંબઈમાં મેહરજી બેહરામજી મીઠાઈવાલાએ છાપ્યું છે, અને
મીં હોરમસજી શોરાબજી મીસ્ત્રીએ દીસોજી ખીલદીંગ,
ગોવાલ્યા તલાવ, મુંબઈ મધે પોતાને માટે પ્રગટ કીધું.

ગુજરાત વિદ્યાપીઠ ગ્રંથાલય

[ગુજરાતી કૉપીરાઈટ વિભાગ]

અનુક્રમાંક ૬૧૦૮ વર્ગિક

પુસ્તકનું નામ ૬૧૬૧૨૭ ૬૧૨-સાન

વિષય ૫૮૪૪ : ૪૩૭૩

દીખાચો.

જરથોસ્તી નીતીના ખ્યાલોનું પુસ્તક જેનું નામ “દાદારનું દાસ્તાન” આપવામાં આવ્યું છે તે તેના કર્તા મી. “હરમીસે” હમદીન સંગીતના શોખીનો માટે રચ્યું છે. ગેબી કાર્યસાધક અસર ધરાવનાર ૧૦૦૧ “સ્તોત” અને “અહુનવર”ના નાદની ગતીથી ઉત્પન્ન થતા, અસલ કુદરતના રંગોના પ્રવાહોના નામોમાંના, ફક્ત “૧૦૧” આપણી પાસે બચી રહેલાં છે, તેનો શબ્દાર્થ લઈને મી. હરમીસે ગાયન આકારમાં રજૂ કર્યા છે. અલબત્ત “સ્તોત યસ્ન” ને કાયદે આ “૧૦૧ ઇસ્મ” ના ખાતેન અર્થો, ધણાજ ઉંડા, ગુહ્ય. તથા દીલ-પહર છે, અને એક એક ઇસ્મ ઉપર એક એક મોટું પુસ્તક લખાય એવી “તાવીલ” તેમાં સમાયલી છે, અને આ “૧૦૧” ઇસ્મ, ચોક્કસ કારણોસર, ચોક્કસ સંજોગોમાં એક “તસ્ખીહ” યા એકથી વધુ “તસ્ખીહ” એમ ચાલુ બાજુવામાં આવે છે અને પોતીરી “સ્તોત” ને કાયદે ખાસ અસર ધરાવે છે. મી. હરમીસે મહારી “આદરીન ખા માએની” નામની આપડીમાં જે શબ્દાર્થ ફક્ત મેં આ ૧-૧ ઇસ્મના આપવાની કોશિશ કરી છે, તે શબ્દાર્થ ઉપરથી આ નામોનો અર્થ લઈને, ઘણાજ સરળ ભાષામાં ત્રણ જાતના રાગમાં ગાઈ શકાય તેમ આ ૧૦૧ નામો ગાયન રૂપે વણી લીધાં છે. ગાતી વખતે ફક્ત તેનીજ ઉપર ગાનારના વિચારો દોરે છે, અને સાધારણ પ્રકૃતિના મગજવાળાં છોકરાંઓ તેમજ બાલુઓ અને ગ્રહસ્થો માટે આવા ઉંચ મીનોઇ “માથ્ર” યાને વિચાર ચાલુ રાખનારા ગાયનો. ખરેખર આવકારદાયક લેખાવાં જોઈએ. જોકે જરથોસ્તી દીનની ગુહ્ય બાબ-દોને લગતાં ગાયનો રચવાની કોશિશો, અવારનવાર મી. હરમીસ કરતા રહે છે, છતાં તે બાબદોને એવી તો સહેલી અખારતોમાં મુકે છે કે, ગાનાર ઘણાં સહેજ વખતમાં તેની અંદર સમાયતા “મીથ્ર” માં લીન્ન થઈ શકે છે. મી. હરમીસની આ કોશિશો જરથોસ્તી ગાયનકળામાં પહેલ વહેલીજ છે, કેમજે અત્યાર આગમજ, જરથોસ્તી ધર્મની બાબદોને આધારે બીજાઓ તરફથી ગાયનો રચવામાં આવેલાં છે તે ગાયનોમાં, અને મી. હરમીસના ગાયનોની વધુ ઉંડી બાબદોમાં ખાસ ફરક રહેલો છે. આ સ્થુળ ખેંચાણોના જમાનામાં જરથોસ્તી ધર્મની અસલ બાબદો અને ઉંડાણ રહસ્ય, ગાયન રૂપે મીં હરમીસ બહાર પાડી “મીથ્ર” યાને વિચારોને કાયદે, હમદી-નોમાં નીતીવચન, અને શ્રેષ્ઠ જરથોસ્તી નીતીવચન તથા અરોઇને લગતાં સીધાંતોનું શિક્ષણ આપતા રહે છે, એ ખરેખર ખુશી થવા જોગ છે. અને મીં હરમીસ પોતાની એવી કોશિશો ચાલુ રાખતા રહે અને, ખુદા એ કામમાં તેવણને મદદ કરે એવી દુવા સાથે આ ચોપડીને, હમદીનો તેની અંદરના અસલ જરથોસ્તી વિચારોને ખાતર વાજળી ઉતેજન આપશે એવી આશા રાખવામાં આવે છે.

બે બેલ

પ્રિય વાંચનાર ! અહુરાના, યાને ખુદના “ભાન” સાથ “એકતાન” થવા માટે અનેક માર્ગો જાણીતા છે, જેમાં હઠ માર્ગ—(યાને બદનને કપટ દેવાનો), ભક્તિ માર્ગ (યાને બંધગી કરવાનો), અને સત માર્ગ (યાને સાચું જ બોલી વર્તવાનો) એવા ઇત્યાદિ માર્ગો છે. પણ તે ઉપરાંત બીજો માર્ગ, તે “જ્ઞાનમાર્ગ” છે, યાને જ્ઞાન મેલવી આત્માને રોશન કરવા, “જ્ઞાન માર્ગ,” મનને જેવી મોજ આપે છે, તેવી કદી બીજીથી મલતી નથી. સારું વાચન, વિવેક વાણીથી ભરપૂર વાંચન, નિતીની રીત શિખાડતું વાચન આખેર તક જળવાશે, જેમાં મનને મધન કરી રાખવાથી, ખાસ હોશ પર કંઈક થઈ ગયેલું હૈકું, ધીમે ધીમે નરમ પડશે. “મન” જ્યારે બધી મોજથી થાકશે, ત્યારેજ તે “જ્ઞાન માર્ગ” માં સુખ જોશે. જે માર્ગ ઉપરનું વાચન વાચતાં, સઘળા મહાન નરનારીઓ, જાણે તહારી ખીદમતમાં હાજર રહેવા હોશ આપતાં હોય તેમ દેખાશે. તેઓ તહારા હિંમશના સાથીઓ હતાં, તે પ્રિય વાંચનાર, તું ત્યારેજ જાણશે, કે જ્યારે તહારું મન સુધ્ધ લાવથી ભરપૂર ભરેલા લાવતું વાંચન વાંચવા કેશોશ કરશે. જેઓએ વાચનમાં સુખ મેલવ્યું, તેઓએ જાણે અહુરાની, યાને ઈશ્વરનીજ પ્રતિમાં જોઈ. પણ તે વાચન, ઉચ્ચ જાતનું, ઉચ્ચ હુનર કળાનું, ઉચ્ચ કવેતનું, ઉચ્ચ ખ્યાલ આપતાં ભક્તિભાવના ભેદનું જ હોતું જોઈએ. જેમાં “ધર્મ રસ,” કુદરતનો રસ, ઉચ્ચ કાર્ય માટેના જહીમતના જશનો, યશ દેતો ખ્યાલ મલતો હોય. એવી ઉંમદ સાથે મહારું આ છડું પુસ્તક “દાદારનું દારતાન” યાને અહુરમઝદના એકસો એક નામની તકસીલ, પ્રિય ભાઈ બેહનો, તમો સમક્ષ રજુ કરું છું. (જેના અર્થો શોધી આપનાર મહારા પ્રિય મિત્ર કીરીજશા મસાનીનો ઉપકાર માનું છું), જે સહવારની કુરસદે મુનાજાત, યા માલકોશ, મા ખપોરના કુરસદ સમયે “પીલુ” મા-યા રાત્રીના સમયમાં કાહાન્ડામાં ગાઈ શકાએ એમ છે. તે વાંચી આનંદ થાય, તો તે આનંદ તહારેજ છે, કારણ કે અહુરાનાજ ભાન તરફ તહારું મન અને બદન, તેના સર્વે મનુઓ સાથ, તે માહા પિતાને યાદ કરતા હોવા જોઈએ ત્યારેજ તું સુખ થાય છે—સદા ગાતા રહો ! તે દાદારના દારતાનની યાદ—તો જાણે કે તેનો આખેર અંજમ જે જોશે તે જીંદગીની શાદમાની, આપ્પાદ છે—

જ્ઞાનમાર્ગ,” ધર્મ ઉપર ધ્યાન, મનુષ્ય પર માયા, ન્યાય પર નિયમ, કુશમન પર રહેમ, સંસાર પર શાન્તિ, રંકપર રહેમદીલી ધરાવતાં શિખવે છે.

(સેવટે નોટેશન આપ્યું છે—તે ઉપર ધ્યાન ખેંચું છું.)

“પાક અહુરમઝદ” તુંને મહાર્શં નમન !

દાદારેનું દારેતાન.

ઓ મહાઆપ ! ઓ પ્યારા પિતા ! ઓ તાજના તાજ !
ઓ આલામાં આલા ! ઓ જ્ઞાની, મહાજ્ઞાની ! ત્હારી સ્થાનીની
હું કેવી રીતે તારીફ કરી શકીશ ? ત્હારી અનહદ બક્ષેસની હું
કેવી રીતે ગીણતી ગણી શકીશ ? ઓ રહેમીલા રહેમાન, ત્હારા
અગણિત કાર્યોનો ખ્યાલ, હું કેમ કરી આપીશ ? જીવનથી
મરણ તકના રક્ષણદાર, સાગણદાર માહા આપ, ત્હારા ગુણ
ગાવા મ્હારી શક્તિજ ક્યાં છે ? ઓ દયાળુ દાદાર, ઓ ખીલેલા
ખાવર, તુંયા કોઈનેખી હું બગવાન નાહ બહું, નહિજ માનું.
તું અગ્નિથી આખેર સુધીનો જીવાડનાર, મારનાર, તારનાર, છે
અને રહેશે. માફ કર ઓ રહેમીલા રહેમાન કરનાર કીરનાર, મ્હારી
જુલોને ! માફ કર, ઓ જોરેમંદ તૂરેમંદ, મ્હારી અજ્ઞાનતાને !
અને સદાની શાન્તિ માટે, તું હરહાલ મદદ આપ ! એજ આમીન !

“અહુરમાં અમારી આસા.”

સદા તુંજ રહાય—સદા તુંજ સાથ, વડે સ્વસ્થાને—સમગ્ર તુંજ હાય !
રહી એજ આશ—રહી એ ઉમેદ, ખોલે તું મ્હારો—મનો રંગ ભેદ !
નમું ને નમું—રોજ દીન રાત, ટળી જાય જેખી—મુજ હોય ધાત !
અગ્નિ ને આખેર—તુંજ અને તુંજ, આપ શક્તિ “અહુરા”—બુદ્ધ રહે મુજ !

પાક અહુરા મઝદાના ૧૦૨ પાક પવિત્ર

નામોને હું આરાધું છું.

મોનાજત—યા—માલકેશ ત્રીતાલ.

“યજદ” નામ ત્હારું, આનંધું હું,
આતંધીને ખુશ હું બહુ રહું.

વળી નામ ખીતું જે “હુરવેરુપ તયાન”
મુખપર લેતાંજ, ખુશ રહે છે જન.
આપે તે યાદી, કે “તે શક્તિમાન,
જગની પેદાયશનો તે જીવજન”

“હુવેરુપ-આગાહુ,” જે ત્રીતું ખરું
તેમાં, તે તેમાંજ, મનરે ભરું.

ભર્યા છે તેમાંજ “ જ્ઞાની ભરમ ”
 ખોલે છે, તે મહારા મનનું કરમ.”
 ચોહું જે જાણું, તે “ હરવેસ્પ-ખુદા ”
 સમજાણ દીધી કે “ ના કોઈ ખુદા ”
 સર્વેનો તે અને તેજ એક બાપ
 કોઈ અરે નહિ ખાશે રે થાપ !
 “ અખંદહ ”, તો આપે છે એવો હીસાખ
 કશી શર્યાત વિનાનો તે “ બાપ.”
 છહું જે જાણું તે “ અખી-અંજમ ”
 ન તેનો છડો ન આખેર અંજમ.
 “ બુને-સ્તીહ ” ને જાણી લેવોરે યાર
 ગેતીનો મૂળ છે, તે પરવરદીગાર.
 “ ક્રાફત-તેહ ” માં છે એવી તો આશ
 સર્વેનો છડો છે તનીજ પાસ.
 “ જમગ ” માં ભરેશે દરજ્જો બલો
 જાણીજ લેવા, એ સર્વે મળો !
 “ પરજતરહ ” છે યારો, સૌથી સરસ
 ન તેની આગળ, સરસ કોઈ રસ.
 ખરે “ તૂમ-અફીક ” તો ખાલેસ છે
 એવી ખાંજે કાણુ સાલેસ છે ?
 કદી કાણુ પોંદચે “ અખરવંદ ” પાસ
 અલગ તે બધાથી રહ્યો છંજ ખાસ.
 “ પરવંદા ” એ ફેલાવ્યો જગપર હાથ
 સંબંધ રાખીને દાધો છે સાથ.
 “ અન-અધયાફહ ” છે, તેનું રે નામ
 ભર્યા છે જેમારે બેહદ દમામ.
 ખુબી ન જાણેરે શીલસુદ તમામ
 એવો ખરો તે ખરો નેકનામ.

“ હુમ અધ્યાઈહ ” માં જે ખુબી બરી
બધાની, જે વાતો, તે જાણે ખરી.

“ આદરો ” નેક અને રાસ્ત દોસ્ત છે
બરપુર તેમાં રે નેક હોંશ છે.

“ ગીરા ” તો ખલકતે, રાખે નિગાહ
અશુ હઝારો, ફરે જાનજા.

“ અ—ચેમ ” તો રે ભેદ કાંઈ જાણે નહિ
સખખ સાથ કારણ, ખ્યાલે નહિ.

“ અમના ” તો છે એક મોટાજ “ રમ ”
સખખોતો આપે છે, તે તો સખખ.

“ સફના ” તો વૃદ્ધિનો કરનાર છે
નેકા ને ખુશીનો બરનાર છે.

“ અફજ ” તમોને તો વૃદ્ધિ દીયે
તેને જે ચાહે તે અમૃત પીયે.

“ નાશા ” તો કરતો છે રાસ્તી અમલ
સ્વચ્છ, ન્યાય દેતો છે તે ષળપળ.

“ પરવરા ” પાળે છે જીવજંતને,
અમલે ધરો તમ બહુજ ખંતને !

“ ઈયાનહ ” મનૂષ, જંતને જોનાર છે
તેજ કુલ પાપોને ધોનાર છે.

હમેશા કરો તેની તમ આજુબી !
પામો તમો તેથી નેક બોખગી.

તરેહદાર કાંઈ “ આઈન આયેનેહ ” ન જાણુ
હમેશ જીવણુ તેમાંજ માન !

“ અન—અઈનહ ” પોતે કરે છે રે કામ
આકારનું ત્યાં નથી કાંઈ નામ.

“ પ્રોશીદ—તુમ ” તો સદા છે અચલ
દ્રઢતાઈમાં પુર તેની છે કળ.

“મિનો તૂમ” તો સૌથી અણુદીય છે
 સર્વમાં ભમતું રે તે ચિત્ત છે.
 “વાસ્ના” છે બન્ને જહાન સરદરાજ
 રજ રજમાં તેનું છે તાજ રાજ.
 હસ્તીનો રાખનારો “હરવસ્તૂમ”
 બન્ને આ જહાનો છે, તે વિન સુમ
 “હુ—સેપાસ” ની જે સ્તુતિ કરે
 ચરણો સહ કાઠ તેના ધરે.
 “હર અમીદ” કરશે ઉમેદોને પુર
 ભલો તે ખ્વાસ સૌને આપે છે નૂર.
 “હર-નેક-ફરેહ” છે તો ઝલકતો પુરો
 તમામ કુલ આવગનો, છે તે નુરો.
 “એશ-તરના” ટાંચે બધા દુખ દરદ
 મદદ તેની ન હાય સધળું છે રદ.
 “તરોનીશ” ની ખુબી ઔર કાંઈ છે
 આફતો ને તે તો ટાળીખી દે.
 “અન-અઓશક” ફરોહરને બેમર્ગ કરેછ
 અનંતકાળ ટક, તે તો જીવતું ફરેછ.
 “ફરશક”, હરેક વાતોમાં યશ ધરે
 યશ સાથ હર કામે જશખી ભરે.
 ખુબીથી “પજો હુદ હુદ” જાહેર થયો
 નેજાની ખસવતે હાઝર રહ્યો.
 “ખવાફર” હમેશાજ મહેરબાન છે
 ઇનસાફરે ધ્યાન એક શાન છે.
 “અફખશીઆએઆ” ની બક્ષેશ બહુ
 “બક્ષેશવાખી કહે છે” એમ હું કહું.
 “અવરજ” કરે છે સખાવત ધણી
 રંક યા તો ઝરદાર, હો, જે, ધણી.

“અ-સતોહ ” ની સ્તુતિનો કંઈ પાર છે
આજેજ વિના તે બેપાર છે.

“રખોહ ” હમેશાં બેપરવાહ ફરે
ખુશી, હમેશાં તમેને ધરે.

“વરૂન ” ટાલી દેશે રે બયભીત સમે
તેના પરિતાપે તમરે જમો.

“અ-ફરેફહ ” માં બેશે કદી ન ફરેખ
હરદમ હૃદયમા તે આપે છે જેખ.

“બે-ફરેફહ ” ને કોઈ ઠગશે જરૂર
તેનું તરતમાંજ ભાંગે ગરૂર.

“અ-દુધ ” ફરીયાદ સમજે ખરો
દેવાને ઉભો છે, ન્યાયજ, ખડો.

“કાંમ-રદ ” મુરાદો તો રાખે બહી
ફળશે રે ગેતીએ સુંદર કાંપી.

કરે છે “ફરમાન કામ,” કામ મરજીનું
ટાળે છે સંકટ હોય ગરજીનું.

“આએખ-તન,” તનહાને પાર પાર છે
જગે જે મળ્યો, તે આ સાર છે.

કદી “અ-ફરેમોશ ” ભુલતો નથી
યાદીએ હરદમ છે ફરતી ગતી.

“હમારના ” કરે છે સંધલાનો તોલ
જેવું જે ચાહે છે આપે તે મેલ.

“સનાએઆ ” પિછાણે છે ખુબી ખરી
લાયાકત, તે જુવે જ્યાં હોય ભરી.

“અ-તર્શ ” તો કદી કોઈ ખીલતો નથી
દહેશત વિનાની તે રાખે ગતી.

“અ-ખીશ ” તે નથી કાંઈ આજર દુખ
તરસ તેની છે ના—નથી તેને ભુખ.

બુલંદ નેમ રાખે છે “અક્રાજદુમ”
 બુલંદીની આગળ, અક્રાજ છે ગુમ.
 “હુમ ચૂન” હમેશ એક શાન છે
 બુલંદ તેની રાહો ને નિશાન છે.
 “મીનો-સ્તીહ-ગર” છે અણુદીક બાપ
 માંગે સદા, “ઓ બાપ ! દાદ આપ !”
 મિનોધનોજ દેનારો “અ-મીનો-ગર”
 ઝુંકવો ! ઝુંકવો ! રે તે પાસ સર !
 મિનોધમાંજ રહેલો છે “મીનો નહુબ”
 જગમાં ભરેલાં છે કામો અજબ !
 “આદર-આદ-ગર” એક પળમાં ખરે
 આતશને બદલી હવા કરે.
 “આદર-નમ-ગર” માં છે એવી સુરત
 કે આતશની પાણીમાં બદલે સુરત
 હવાને તે બદલીને આતશ કરે
 ચમતકાર, વાહ ! “આદ-આદર-ગર” ધરે.
 હવાને ફેરાવે તે પાણીમાં ઝટ
 “આડ-નમ-ગર” માં છે એવું રે સત.
 વળી “આદ-ગેલ-ગર” હજી શું કરે ?
 હવાને તે મીટીમાં ફેરવે ખરે.
 વળી તે હવાની ગીરદ બી કરે
 “આદ-ગેરદ-તૂમ” માં એ યુક્તિ ખરે.
 “આદર-કીખરીત-તૂમ” અજબ એક છે
 કે આતશને ફેરવી ઝવાહીર કરે.
 “આદ-ગર-જાએ” એ હર હર તરાહ
 ફરતી ધરી છે રે આખો હવા.
 વિશાળ જગમાં જોશો પાણીનો પુર
 “આખ-તૂમ” એ કયો અતિ ભરપૂર.
 ખાકને પળકમાં તે અમિ કરે
 “ગેલ-આદર-ગર” એ બાજુ ધરે.

“ ગેલ-વાદ ગર ” માંથી એવી ખુમી
 ખાકને બનાવે પવન-નાળુખી !
 ખાક માંહેથી પાણી કાઢે ખી તે
 “ ગેલ-નમ-ગર ” નામ કહેવા તું દે !
 કવિનો કવિ, ને કારીગર ખી તે
 “ ગર-ગર ” તું નામ ગાવા રે દે !
 “ ગર-ઓ-ગર ” “ ગર-આ-ગર, ” એ પાર છે
 ચાલાક, દાનાવ, હુશીયાર છે.
 વળી માલા ચાલાક, “ ગર-આ-ગર-ગર ”
 નમાવે બદન ને નમાવે રે સર.
 ચિતારો, ખી તે, ને હુનરમંદ તેજ
 “ અગર-આ-ગર ” તું ચલકે છે “ તેજ ”
 જ્ઞાની ને શાની ખી તેમાં ભરી
 “ અ ગર-આ-ગર-ગર ” માં પુર તુર ભરી.
 ખરો છે-“ અ-ગુમાન ” એશક્ર ખુદ
 હજારો તે નામે હજારો જુદા.
 નથી “ અ-જમાન ” નો જમાનો અરે
 આખેર ને અવ્વલ તે છે ખરે !
 સદા ઉંઘ વગરનો “ અ-ખુઆન ” છે
 રાત સાથ દીન તેને વકશાન છે.
 સદા રહે છે “ આમરત ” સદા હુશીયાર
 સદા દાદ માટે, સદાનો તે ચાર.
 “ કૃશુતના, ” તમારો સદા પાસખાન
 લેવો તેથી, વૃદ્ધિ, ઇજત સાથ માન.
 વળી “ પદમાની ” તો રાખે મિજન
 તેની નજરમાં છે સરખા રે “ જન. ”
 “ ફીરોજગર ” ફતેહમંદીનો બક્ષનાર
 પાળે છે, પાળીને તે રક્ષનાર !
 “ ખુદાવંદ ” ખલકતનો પરવરદેગાર
 સદા તે ખુખીનો ભરેલોજ ચાર.

“અહુર-મઝ્દ” તો માહાસાનીજ છે
 દાની ને શાની ને સાનીજ છે.
 “અખરીન-કોહુન-તમામ” તો સૈથી સરસ
 જળવે અસહ્યાત સાથે તે રસ.
 નવીન જે પેદાયશ બનાવે તમામ
 કામેલ તેમાં “અખરીન-નો-તમાન.”
 “વરુપાન” ચિજોને પોહાંચી વળે
 હમેશાં બનાવે, તે ન્યારી કળે.
 “વરુપાર” — એપાર પોહાંચીજ જાય
 આપીને સૈને તે રાજજ થાય.
 ખુદાવંદ-“ખાવર” સદા મહેરબાન
 તેનાથી ભરશે તમારો દમામ
 “અહુ” માંજ હસીને માનો તમે !
 સદા તેથી સુખી ને ખુશી તમે.
 માશી તો દે છે તુરત “અવખરીદાર”
 તેથી જ પામે ક રા રો-ક રા ર !
 “દાદાર” — ઇન્સાફથી સૌ જુ વે
 ન્યાય તે દે, જેથી ન કો રહે.
 “રયોમંદ” ઝલકનો ને પુર તુર છે
 હઝારો તુર તેનું એક તુર છે.
 “ખોરેહામંદ” માં બર્ધુ બારી ખુરેહ
 ઝલકતું સદા તે હઝારો તુરે.
 “દાવર” તો રાસ્તીનો ચાહનાર છે
 સદા સુખ તેથી તું પાહનાર છે.
 સવાબોનો સાહેબ છે “કેરફેગર”
 તેની તરફ તહાઈ મુખ શીર ધર !
 “ખોખતાર” સદા દેશે છુટકારખી
 દાદ તેથી ચાહશે જે રંક રાયખી.
 “ફ્રશ-ગર” તો ઉરવાનને વૃદ્ધિ કરે
 ખીલવીને તેમાં બુદ્ધિ ભરે.

અરે નર, નારીઓ નેક નામદાર !
તમારોજ “ અહુરા ” રહે બસ યાર !
નમાવીને સરને, અહુરને બળે !
સદા તમના ખારે, ખુશાલી થળે !
સદા સૌને ખારે સદા રહે સુખ
“ અહુરાની દીન ” તું રહે હસ્તું સુખ !
સામ્યા, ને નેકીમાં નામવર થળે !
“ હરમીસ ” ચાહે કે અહુરને બળે ! ”

દાદારની યાદી, તે નિતી નિશાણુ છે. દાદારને નમન, તે ધર્મપર ધ્યાન છે. દાદારની ખીક, તે સમ્યાધ યકીન છે. દાદારની દાદ, તે સર્વપર મયા છે. દાદારનું બાન, તે પ્રીતનું પ્રમાણુ છે. દાદારની ખુશી, તે ખીજનું બહું છે—સદા તેને યાદ કરો, પિતા, માતા, બાધ જહેન, સગા સ્નેહી અને સધળા, તેથી આપાદ થશે ! મુનાબત વળડવાની ચાવી. પદ ત્રીતાલ.

	૦	૧	૨	૩	૪
					સા
(ય)	જદનામ	તહા××ર	આ×રાધું	હુ×××	
	સાસાગમ°	પ×ગમ°	પ×ની°ધ	પ×××	
	આ×રાધી	ને×ખુશ	હુખહુર	હુ×××	
	મ°×ધધ	ની°×ધપ	ધમ°×ગ	મ×××	
					૧
(વ)	ખી×નામ	ખી×જુને	હરવેરપત	વા××ન	
	સા×સાસા	સા×સાસા	ધસા×ની°	ધ×××	
	મુખ પર	લે×તાંજ	ખુશ રહે	છે જન×	
	મ°મ°ધધ	ની°×ધપ	ધધમ°×	ગમ°××	

માલકોશ ત્રીતાલ.

(ય)				ય.
(ગ)				ગ.
જદનામ	તહા××ર	આ×રાધું	હુ×××	
મ°×સાસા	ની°સાધ°ની°	સા×મ°મ°	મ°×××	
આ×રાધી	ને×ખુશ	હુખહુર	હુ××ય=જદ	
ગ°મ°ધ°ની°	સા×સાસા	સાસા×સા	મ××મ°=મ°×	
(વ)	ખી×નામ	ખી×જુને	હરવેરપત	વા××ન
મ°મ°ધ°ની°	સા×ધ°ની°	સાસા×સા	સા×××	
મુખપર	લે×તાંજ	ખુશ રહે	છે જનય=જદ	
સાસાસાની°	ની°×ધ°મ°	ધની°સા×	ની°ની°×ગ°=મ°	

કર્તાના બીજ પૂસ્તકો.

“મિનોઈ મજહૂ”-(પાક અષો જરથુસ્ત્ર તથા અહુરા-
મજ્દાની ભક્તિભાવના ગાયનો
નોટેશન સાથે) કીમત આના ૪

“મધુરિકા”-(યાને સુબોધ સંગિતની રંગીત રચના
તરણુમા સાથે) કીમત આના ૧૨

“ક્યાની કિર્તન”-(યાને ગયોમદ્દથી, શાહ જમશેદ
અને ઝોહાકતુ દાસતાન-સંગિત)
કીમત આના ૪

“સગન સંગિત”-(નવજોત, લગનના સર્વ સગન, વરસ
ગાંઠ, તથા સુભ પ્રસંગના ગાયનો)
નોટેશન સાથે કીમત આના ૬

“રેહુબરે રોશની”-(અષો જરથુસ્ત્રનું જન્મ વૃત્તાંત,
જેત તથા સંગિત-નોટેશન સાથે)

“દાદારનૂ દાસ્તાન”-(યાને દાદાર અહુરમજ્દના ૧૦૧
નામો તફસીલ) કીમત આના ૨

“મધુરિકા” ના ગાયનોની બીજી શકે તેટલી નોટેશનો
હવાલો “સગન સંગિત” તથા “રેહુબરે રોશની”
માંથી મળશે.

જે નોટેશન પર કસીબી, ઉપર યા નિચે આડી નિશાણી
નથી, તે સુર, “મધ્ય” સપતકના સમજવા. જે નોટેશનની
નિચે આડી લીટી હોય, તે “મંદ” સપતક યાને પહેલા
સપતકના, તેમજ ઉપર લીટી હોય, તે “તાર” સપતક યાને
છેલ્લા સપતકના સમજવા.

દુક વખતમાં છપાઇ બહાર પડશે “નસીબનો
નાંઝ”-એક મોટી વાર્તા.

એશીયા ખંડનું આગેવાન બાદશાહી ડીએટર.

આર્ટ, સાયન્સ, સાહિત્ય, નાટક, મ્યુઝીક
ને અર્પણ થયેલું મોતેમર મંદીર.

સ્વચ્છ, નીતીમાન, ઉંચ
પ્રકારની મોજ મળાઉ
નું મોલાદાર
મડક-

રોયલ ઓપેરા હાઉસ. *

ચોપાટી
-ગીરગામ ત્રામ
ટરમીનસથી ફક્ત
બે મીનીટને જેટ.

વીજાયત
ના કામેલ અને
કાર્તીવંત આર્ટીસ્ટોની
હુન્નરમંદ કળાઓ સહીત
ખેંચાણુકારક પણ ખાલેમ

સીનેમા પ્રોગ્રામો.

રોજના બે ખેલો:

સાંજે:—૬-૪૫ થી ૮-૧૫.

અને

રાતે:—૧૦ થી ૧૧-૩૦

(સ્ટાંડ ટાઇમ).

તમારાગીર પ્રબળની
નીતી રીતીની બળ-
વાળી થઈ શકે-ગમત
અને મોજ સાથ નસી
હત અને ચાનક મળે-
એવાંજ પ્રોગ્રામો રજુ
કરવાનો આ રોયલ
ઓપેરા હાઉસના
મેનેજમેન્ટનો નીયમ
રાખવામાં આવ્યો છે.

બોક્ષ સીટના રૂ. ૨) ત્યાર પછીના ભાવો:

રૂ. ૧૫, ૧, ૦૫, ૦૫.

